Deo opt. max. uni & trino, Virgini Deiparæ, & ſancto Lucæ orthodoxorum Medicorum Patrono.

QVÆSTIO MEDICA.

Quodlibetariis diſputationibus manè diſcutienda in Scholis Medicorum, die Jovis vigeſimâ-ſeptimâ Januarii.

M. NICOLAO LIENARD, Doctore Medico, & Academiæ Cenſore, Præſide.

An à Vomitu Partus facilior?

PEDICULI inſtar, quo fructus ex arbore pendet & vivit, umbilicus eſt, quo uno puer utero, ut ſolo planta, inſertus, animam ducit, cibumque tandiu ſugit ad nutritionem atque augmentum; donec acquiſitâ perfectione gravis, jamque granditatis non ferendæ limen urgere incipiat. Tunc enim laceſſitus primùm uterus ſe ſe colligit, ac undique, ſed versùs pedes infantis præſertim adhibitus, huic tanquam oneri foràs exturbando acriter incumbit. Puer ipſe aëris, alimentique majoris indigens, jam jam in caput pronus, interiori carceris orificio inſtare ſic non deſinit, ut eo tandem patenti ſatis, nec ampliùs impari, protenſis ſecundùm latera manibus, rectus, atque ad exeundum compoſitus è ſuis latibulis in lucem prodire queat. Quo quidem in negotio Numinis ſapientia eximiæ potentiæ comes individua, una ſpectanda venit, non autem oſſium contractior viſa nonnullis intercapedo, quæ ſemper, ut eſt, atque citra Ileωn à ſacro, pubiſve oſſium à ſeipſis diſcrimen, ſolâ cedente coccyge, partui per ſe ſufficit. Moram ſi quid, etiamque periculum affert; en matris breviter aſtrictum uteri ſtomachum, & quò plus illi ætatis, eò plus ſiccitatis & duritiei locis ad obſiſtendum accidit. Tunc enim nimiò plus exhauſtis viribus, uterque mater fœtuſque, aut alteruter impotens ſuccumbit operæ, quæ ſæpe cum morbò vel morte dividi ſolet.

MULIER cui bene eſt, ea dum temperamento, habitu, ætate, viriumque robore conſtat, geſtationis tempora bellè dimetitur, ac opportunè parit ſeptimo, qui vitalis; aliàs nono, qui maximè ſecurus & communis; vel decimo menſe, qui Heroum proprius eſt. Tantò enim tempeſtivior ſeptimeſtris eſt partus, quantò magis calamitoſus videtur octimeſtris, in quo puer præpoſterè ortus, atque debilior, novas ambientis injurias, à priori duroque labore nondum recreatus ferre non poteſt. Seu enim adſit, ſeu negetur naſcendi tempeſtivitas, omni ex parte premunt anguſtiæ, laboriſque mutuas, reciprocaſque vices ſemper habent infans, materque. Hujus quaſi ad enitendum cohibito ſpiritu, facies rubore primùm ſuffuſa pene livеſcit, ὀσφυαλγία ad pubem pertingens, inguinumque laſſitudo moleſtias addit, pulſus fit vehemens, venarum jugulique ipſius tumor in bronchocelen ſæpe degener eminet. Arctioris loci ſituſque impatiens puer inſtat ad oſtium, in quo jamjam hianti proſtant aquæ ſuis conglobatæ membranis. Per eas ſanguinea exudat humiditas. Hinc pudendorum inflatio, mucoſus lenienſque mador erumpit, quo ſolutum iter laxatur, ceditque ad imminentem partum. Porrò quamtuſcumque tremor, infrequens licèt, parturientis occupet artus, ſed crura potiſſimùm, hunc acuto dolorum ſenſui acceptum refer, cujus eſt urendo ferire tendinoſa uteri ligamenta. Quà enim ſecundùm pedem ab inguine patent, hæc effuſo ſero concuſſa, ejus, noxiæque unà propulſandæ gratiâ eunt, redeuntque motu inordinato. Eâdem fermè de cauſâ vomitus quiſquis ſuboritur, in illo matris angore, partuſque procinctu, affectus eſt præter naturam, qui nullius ad rem facilè tranſigendam momenti, ſed mali ominis ſemper, fœtum, fœtamque damnis adauget.

MOTUS in quo universè, celeriterque pars redit ad ſuam naturam, jucunditas eſt. Secùs, ſi multùm illa, citòque receſſerit à ſeipſâ, tunc aſpera ſenſatio oritur. Utramque affectionem mulier ope & operâ fœtum enixa ſolet experiri, dum ſuſcepto partus, exactoque labore, loci quamprimùm ad ſe ſe, confertimque redeuntes ἀπονίαν afferunt voluptatis affinem. At hæc dolorem non æquat, cujus ſummi ſanè, & opinione omnium majoris, licèt interpolati exemplum eſt in parturiente. Aliàs mater nimio dolore oppreſſa, cum nemo valde doleat & diu, ἀνάλγητος parere poſſet, aut ſi indeſinenter exerceretur, ea ſanè fatali neceſſitate cederet. Et re verâ ubi fortioris cruciatus imaginem invenias, quàm ejus, qui in arcto & inter anguſta poſitus eſt, qui partes eximii ſenſus occupat, qui tum extrà, velut à diſtendente organo profectus, divellit, tum intus ab acri humore manans exurit? Tam arctè ſtringitur os uteri, ut id acus ne ſuâ quidem cuſpide ſubire queat. Membranæ tactus organa, doloris voluptatiſque ſedes ſunt. Fit demum via vi, atque dum angitur, ardetque dolore mater, ſpiritus ipſi pernicitate motus ad exardeſcendum faciles, ſuum cum humoribus calorem viciſſim communicant. Sic commota bilis ocyùs fermenteſcens, attenuataque exundat in ventriculum, quem eodem tempore ſubvertit. Utero quâ membranoſus συμπαθεῖ ſtomachus non modo ſubſtantiæ germanitate, ſed etiam nervorum communione, propter quam crucians ægritudo ad ventrem uſque profertur, atque tunc exagitatus inſitum continendi officium prætermittit, quoniam pro communi voto totus mali depulſione, ceu aliquo majori negotio continetur.

EX iis quæ ſequuntur, quæve vomitum præcedunt in hoc partus apparatu, merus præter naturam ventriculi affectus invenietur. Fundi ejus valentis quidem violenta ſurſum fit commotio. Acerbiſſimi doloris ſenſu efferata bilis modum non tenet; ipſo vomitandi conatu infantis matriſque vires attritæ collabuntur, quarum firmitate ſtat pariendi facilitas. Diaphragmatis muſculorumque abdominis unà cum utero ad partus laborem conſpiratio, iiſdem retrò ſurſumque ad nutum vel motum potiùs ventriculi ſublatis pervertitur. Tantùmque abeſt, ut ſic prompta faciliſque ad pariendum via ſternatur, quin potiùs novis impedimentis difficultas creſcat, ſe ipſâ etiamnum major, ni in præcavendâ ſagacem, vel amoliendâ illius cauſâ tempeſtivum ſe daret Medicus. Siquidem venæ ſectione hæmorohagiæ pericùlum, & ſimul alter ad partum obex venarum nimius tumor arcetur. Catharſi bilis ſecedit, quæ ſtomachum movet; atque quemadmodum prævio partûs madore mucoſo lubricat vias, delinitque natura, Sequeſter ille ægro partu proſpecto membranas vetulæ matris præ duritie contractas, vel hecticâ ſiccitate duras, litu relaxat, fotu emollit; adeò ut attenuatis cruciatuum cauſis, ſi tanti conſtet naſci, ſaltem hâc arte tutiùs, quàm ἐγχειρήσει, aut Emeticis Medicamentis, faciliùſque obſtetricetur Medicina, quæ malum omen vomitus novit avertere.

RENIS uterique eadem eſt ratio, & uniuſcujuſque ſua quaſi fœtura perhibetur. Illius quidem calculus, quem ſuo modofovet, hujus verò puer, quem abſolutum edere novit natura. Ubi enim ambo propriis faucibus hærentes, magnitudine ſuâ atque pondere moleſtiam faciunt, ad eam amoliendam eriguntur partes, à quibus per nervos propagato dolore, ventriculum è veſtigio condolere, vomitu percelli contingit. At quomodo excuſſus vomitando lapis nephriticus altiùs nec raro figitur, & cruciat, poſthàc inextricabilis, aut ægerrimè prolapſurus; eodem fermè conatu inexplicabile pariendi munus novis impedimentis tenetur, cujus aſperitatem aſperitate cumulat vomitio. In eâ quippe venter ſuâ ſede diſſilit, compreſſoque fundo totus ſurſum impetu fertur. Aſſidentes quas impellit, & auffert ad ſe, membranæ parteſque divelluntur, debilitantur. Dirum mehercùlè ſymptomatis genus, quod dum ex præſenti conformatione matrem anxiam magis habet, atque ventriculi functioni pejùs nocet, uterum unà cum adjunctis ei partibus retrahit, obturbatoque ejus officio Lucinam moratur, quam gravibus difficultatum momentis intricatam ab opere præcipuo ſic avocat, ut ſedens præter ordinem infamis vomitus, nec tantis oppreſſæ mulieris anguſtiis opi eſſe, nec imminentis partus ſeu cauſis, ſeu propriis notis, quæ uniuſmodi, perpetuæque ſunt, poſſit aſcribi, quoties expeditiorem, tutioremque fœtus excluſionem ad partus animantium adhibitum Numen moderatur & regit.

Non ergo à Vomitu Partus facilior.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Petrus Daquin Medicus Regis ſemper ordinarius.
M. Ioannes Cordelle.
M. Petrus Ozon.
M. Petrus Yon.
M. Antonius de Sainct-Yon Medicus Regis ordinarius.
M. Claudius de Quanteal.
M. Alexander-Michael Denyau Profeſſor Regius.
M. Claudius de Frades.
M. Ægidius le Bel Sereniſſimæ Aurelianenſium Duciſſæ Medicus Primarius.

Proponebat Lutetiæ BERTINUS-SIMON DIEUXIVOYE, Pariſinus, Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1684.